

tiden tilbøjelig til at give den en noget mere velvillig Form, end man ellers vilde give den. Derfor har vi ment, at det, for at faa disse Attester saa paalidelige som vel muligt, var rigtigst at faa sat en Bestemmelse ind i Lovforslaget om, at Attesterne ikke skulde forelægges den paagældende. Paa den anden Side har vi ment, at det maaske ikke vilde være rimeligt helt at afskære de paagældende fra at se Attesterne, og vi har derfor indsat en Bestemmelse, der gaar ud paa, at Invalideretten kan give den forsikrede Adgang til at gøre sig bekendt med Sagens Aktstykker i de Tilfælde, hvor den mener, der er Grund dertil. Der er blevet sagt, at vi herved vilde gaa de forsikredes Ret for nær. Det kan jeg slet ikke erkende; det er muligt, at enkelte Personer efter denne Bestemmelser Indførelse ikke vil faa Invaliderente, hvad de maaske ellers vilde have faaet, men saa er det, fordi Attesterne ellers ikke vilde have været saa paalidelige, som de nu i Fremtiden vil blive. Jeg kan altsaa ikke i mindste Maade se, at vi gaar de forsikredes Ret for nær, men jeg vil hævde, at Samfundet har Ret til at sikre sig i størst mulig Grad, at Loven ikke misbruges.

Ændringsforslaget under Nr. 34, som ligeledes er stillet af Ministeren for Sundhedsvæsen og tiltraadt af Flertallet under Nr. 1, er ogsaa nærmest af redaktionel Art. Det fastsætter nærmere Regler for, hvorledes Kommunalbestyrelsen skal udbetale den Del af Renten, som den skal udrede.

Ændringsforslagene Nr. 36 og 37 bestemmer, at Kommunalbestyrelsen skal føre Kontrol med de Folk, som en Gang har faaet tilstaaet Invaliderente, og give Indberetninger, naar den mener, at de paagældendes Erhvervsevne ikke mere er saa stærkt nedsat, at der kan tilkomme dem Invaliderente, og i saa Tilfælde skal Kommunens Tillæg ogsaa inddrages. Dette er ligesom adskillige andre Bestemmelser indsat for at sikre mod Misbrug af Loven.

Jeg kommer dernæst til Ændringsforslag Nr. 40, som er det eneste Ændringsforslag, der er stillet af hele Udvalget. Det gaar ud paa at bemyndige Sundhedsministeren til efter Forhandling med Invalidforsikringsretten at virke for at skaffe Arbejde til de forsikrede i saadanne Stillinger i Statens og Kommunernes Tjeneste eller indenfor det private Erhvervsliv, som de paagældende skønnes egnede til at udfylde. Det er klart, at naar Folk paa en eller anden Maade ikke mere er i Stand til at ernære sig ved de Stillinger, de før har indtaget i det praktiske Liv, er det af Betydning, at der skaffes dem

Arbejde indenfor et Erhverv, hvor de har Mulighed for at tjene noget; thi det er jo en fastslaaet Kendsgerning — og derom er vi alle enige —, at det er bedre at faa Arbejde end at faa Understøttelse. Hvis denne Bestemmelse vedtages — hvad jeg gaar ud fra, den vil blive —, vil der i mange Tilfælde skabes Erhvervsmuligheder for de invalideforsikrede, og det vil ikke alene være en økonomisk Vinding for Samfundet, men ogsaa en meget stor Fordel for de paagældende selv.

Ændringsforslag Nr. 43 er stillet af Sundhedsministeren og tiltraadt af Flertallet under Nr. 1. Der er adskillige andre Ændringsforslag, jeg slet ikke har omtalt, idet jeg ikke har ment det nødvendigt, fordi de ikke betyder noget principielt.

Jeg skal tillade mig at anbefale ærede Medlemmer at stemme for de Ændringsforslag, som er stillet af Ministeren for Sundhedsvæsenet og tiltraadt af Flertallet under Nr. 1 og ligeledes Ændringsforslag Nr. 40, som er stillet af hele Udvalget og tiltraadt af Ministeren, og jeg skal endvidere anbefale Ændringsforslagene Nr. 12, 15, 19 og 22, som er stillet af Ministeren og tiltraadt af Mindretallet under Nr. 12. De andre Ændringsforslag kunde jeg nok have Lyst til at gøre nogle Bemærkninger om, men skal afholde mig derfra paa nærværende Tidspunkt.

Borgbjerg: De to vigtigste Ændringer, som foreslaas af Udvalgets Flertal, angaar Behandlingen af Invaliditer med svære Former for Invaliditet og Indførelse af en Aldersbestemmelse ved Bedømmelsen af Invaliditetsgraden. Hvad nu den første Ændring angaar, som altsaa gaar ud paa en Graduering, om end en meget grov Graduering, af Invaliditeten, er den i Strid med den principielle Udtalelse desangaaende, som den højtærede Sundhedsminister fremsatte, da han fremsatte Lovforslaget. Den højtærede Minister udtalte den 17. Februar — det findes i Folketingstidenden Sp. 2382 —, at „en Graduering fra $\frac{1}{3}$ og nedefter saa at sige vil være umulig. De Nuancer i Arbejdsevner og Helbred, der her vil komme paa Tale, kan ikke beregnes med nogen Sikkerhed. Og endvidere er der den Indvending, at en saadan Graduering vil modarbejde den Bestræbelse, som der bør være, og som der ofte er, blandt Invaliderne for at bringe sig selv op i et højere Arbejdsniveau“. Det var Ministerens Indvending imod Gradueringstanken. Nu foreslaar Ministeren alligevel — og har et Udvalgsflertal med sig — at graduere, som jeg sagde ret groft, men dog en Gra-